

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 2788/24
28.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Снежане Илић и судије Весне Вулевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Организација произвођача фонограма Србије ОФПС Београд, ул. Дечанска бр. 14, кога заступа Срђан Глиго, адвокат из, против туженог СЗР „.....“ АА ПР, ул., кога заступа Бојан Станковић, адвокат из, ради дуга - вредност предмета спора 4.555,20 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 4093/23 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној 28.11.2024. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 4093/23 од 07.02.2024. године у ставовима II и IV изреке пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке укинута је решење о извршењу Привредног суда у Крагујевцу ИИв 14/23 од 09.01.2023. године у целини. Ставом II изреке тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од 4.555,20 динара са законском затезном каматом од 26.04.2022. године до исплате. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе на исплату законске затезне камате на износе и за периоде наведене у овом ставу изреке. Ставом IV изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка и износу од 65.700,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Посебно указује да није јасно на основу чега је суд утврдио да је код туженог постојало јавно саопштавање фонограма, када је тужени у свом исказу навео да се код туженог не саопштавају музичка дела, јер се простор његове пекаре састоји од производног и продајног дела који су физички одвојени. Истиче да тужилац и тужени никада нису били у пословном односу, да једина контрола била у 2017. години, те да је тужени, као занатска радња ослобођен плаћање обавезе према тужиоцу. Предлаже да Привредни апелациони суд укине првостепену пресуду.

Одговором на жалбу тужилац оспорава све жалбене наводе туженог и предлаже да се жалба туженог одбије, а првостепена пресуда потврди у побијаном делу.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се без основа указује жалбом туженог. Побийана пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама који су у складу са стањем у спису предмета.

Предмет тужбеног захтева је јединствена накнада за јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација у објекту туженог у у улици за период од 01.10.2019. године до 29.02.2020. године и од 01.05.2020. године до 31.12.2020. године у укупном износу од 4.555,20 динара са законском затезном каматом.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је туженом испоставио рачуне на име јединствене накнаде за јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација за објект у у улици, за период од 01.10.2019. године до 29.02.2020. године и од 01.05.2020. године до 31.12.2020. године у укупном износу од 4.555,20 динара. Наведени рачуни испостављени су на основу записника о евиденцији и контроли корисника код кога је утврђено јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација за 2019. годину и 2020. годину, који су сачињени 09.08.2019. године и 20.07.2020. године. Овим записницима утврђено је да је приликом контроле затечено јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација. Првостепени суд из садржине записника и исказа саслушаних сведока и туженог утврђује да је приликом контроле у објектима туженог затечено јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација. Применом члана 127. Закона о ауторском и сродним правима, првостепени суд усваја тужбени захтев за износ главног дуга са законском затезном каматом од дана истека рока за измирење обавезе по опомену до исплате, док тужбени захтев за исплату камате пре овог датума, одбија.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев усвојио. Одредбама члана 117. и 127. Закона о ауторском и сродним правима прописано је право интерпретатора и произвођача издатог фонограма на накнаду за јавно саопштавање интерпретација и издатих фонограма, као носилаца ове врсте сродних права, која се остварују преко одговарајуће колективне организације. Тужилац је колективна организација, основана у складу са наведеним законом, која је овлашћена да у своје име а за рачун носилаца права, наплаћује накнаду за јавно саопштавање издатог фонограма, а у име колективне организације интерпретатора и јединствену накнаду интерпретатора. У првостепеном поступку из садржине записника о контроли и исказа саслушаних сведока и туженог утврђена је чињеница јавног саопштавања фонограма и на њима забележених интерпретација у предметном објекту туженог, па је правилан закључак првостепеног суда је тужени дужан тужиоцу платити јединствену накнаду обухваћену тужбеним захтевом.

Нису основани жалбени наводи туженог да се у конкретном случају примењује одредба чл. 171а. Закона о ауторском и сродним правима, којом је прописано да се накнада за јавно саопштавање музичких дела, интерпретација и фонограма у занатским радњама не плаћа. Законом је дефинисано које радње се подразумевају под појмом занатске радње, па су то самосталне занатске радње, као и радње, односно пословни простор у коме се предузетник који плаћа порез на приходе од самосталне делатности на паушално утврђени приход, бави производном делатношћу у оквиру које продаје сопствене производе, односно пружа услуге физичким лицима. Иако је тужени регистрован као самостална занатска радња, у првостепеном поступку је утврђено да у

објекту туженог на адреси, ул., постоји простор са столовима за конзумирање хране у ком делу је вршено јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација, те да се утужено потраживање односи управо на предметни објекат површине 20м². Стога се за овај објекат туженог и делатност коју у истом тужени обавља, не може применити одредба чл. 171 а. Закона о ауторском и сродним правима, јер за ослобађање обавезе плаћања накнаде за јавно саопштавање музичких дела, интерпретација и фонограма у занатским радњама није довољно да одређена предузетничка радња буде регистрована као самостална занатска радња, већ да се управо бави производном делатношћу у оквиру које продаје сопствене производе, без могућности корисника да се ради коришћења занатске услуге задржавају у објекту занатске радње. У конкретном случају, ради се о објекту са простором за боравак купаца и конзумирање хране, из чега произлази да се у предметном објекту не обавља делатност занатске радње, већ продаја производа који се на лицу могу конзумирати.

Нису основани жалбени наводи да је првостепени суд погрешно оценио приговор застарелости тужиочевог потраживања, јер тужилац није доказао када је тачно дошло до саопштавања фонограма. Насупрот овим наводима, првостепени суд је правилно применио чл. 372. Закона о облигационим односима, оцењујући да ли је наступила застарелост тужиочевог потраживања, јер тужичево потраживање представља повремено потраживање, за које је прописан рок застарелости три године од дана доспелости сваког појединог повременог потраживања. Када утврди да код корисника постоји јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација, тужилац на основу одредаба Закона о ауторском и сродним правима и важеће тарифе има право да обрачуна и наплати месечну накнаду за јавно саопштавање фонограма и на њима забележених интерпретација, све док контролом не утврди да је корисник престао са коришћењем предмета заштите или док га корисник о томе не обавести.

Ово су разлози због којих је првостепена одлука потврђена.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета на основу чланова 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилном применом наведених одредаба и одредаба Адвокатске и Таксене тарифе, туженог обавезао да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 65.700,00 динара.

Следом наведеног, на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/МВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Татјана Влаисављевић, с. р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Срђан Никић**